

# de roos in de woestijn

In het moderne rozenkruis spreekt men over het innerlijk leven wel eens poëtisch als 'de roos-der-mysteriën'. 'De roos des harten, het oeratoom, de geestvonk, is een wonderbaar geheimenis. Zij is als een spiegel, de spiegel der mysteriën.' Bedoeld wordt dan een schatkamer vol innerlijke waarden, die in veel gevallen nog gevonden, nog ontsluit moeten worden. Reden waarom de mens, die met zoeken begint, de geestelijke draagwijdte ervan nauwelijks kan overzien.



Het zijn waarden die liggen verborgen in de diepte, in het centrum van de microkosmos, in het tehuis waarvan de mens de tijdelijke bewoner is, maar waarover hij in werkelijkheid maar weinig weet. Waarden die horen bij 'de ene', die de oude gnostici de monade noemden; één vonk van de geest, de oorspronkelijke levenskern van de microkosmos, die tijdelijk met ons, mensen van de vergankelijkheid, door middel van het hart verbonden is. De rozenkruisers duiden dat bijzondere centrum door alle tijden heen aan als de roos. En naar aanleiding van die gedachte, die we als zoekers als een vastomlijnde stelling in ons leven trachten te bevestigen, noemen en voelen wij ons moderne rozenkruisers.

**ONBEKENDE MAAR HERKENDE KENNIS** Een innerlijke stem heeft dit als het ware aan ons bewustzijn kenbaar gemaakt, en voor ons aanvaardbaar. Wij voelen ons tot de rozenkruisersgedachte en alles wat daarmee samenhangt, aangetrokken.

Hetzelfde geldt voor een aangeboren overtuiging dat wij als stoffelijke mens deel uit maken van een microkosmos, een onzichtbare wezenheid, waarvan wij de invloed in onze levensgang ervaren, maar waarvan het levenssysteem voor een groot deel onbekend is. Wij zijn ons er nauwelijks van bewust. Wij realiseren ons dat we er net zoveel van weten als de geesteschool en haar universele leringen ons – middels haar krachtveld – hebben geopenbaard. En toch komt deze kennis ons bekend voor. Op de een

of andere wijze is zij voor ons logisch, herkennen we haar innerlijk en aanvaarden haar. Wij vinden het logisch dat wij meer zijn dan alleen een stoffelijk, sterfelijk wezen en dat er achter ons bestaan een veel verder reikende kracht aanwezig is.

In de universele leer wordt de microkosmos voorgesteld als een afspiegeling van de macrokosmos, waarin het kleine gelijk is aan het grote. Op basis van die analogie is ook de microkosmos een bijzonder gecompliceerd levenssysteem, een planeet in het klein. Wat de gnostieke wijsbegeerte van alle tijden nu probeert duidelijk te maken, is dat deze microkosmos, deze planeet in het klein, eenmaal als het ware uit zijn baan getrokken is. Zij volgt niet meer haar voorbestemde route, haar ommekeer rond de centrale geestelijke zon, maar ze wijkt daarvan af in een zich steeds verder uitdijende spiralingang.

**EEN ZONNEWIND VAN OERSUBSTANTIE** In de loop van haar zwerftocht, op haar lange dwaaltocht is zij oneindig ver van haar bestemming geraakt. Ze is gevangen geraakt in een wereld van opgaan, blinken en verzinken, in een openbaringsvorm die eveneens komt en weer gaat. En op die lange weg heeft de microkosmos haar glans en haar oorspronkelijke glorie verloren. Daarvoor in de plaats hebben zich in het uitspannel van de microkosmos andere krachten ontwikkeld; als onkruid in een verwaarloosde tuin. Op die wijze werd het onmogelijk dat de microkosmische planeet nog kon functione-

**Heel oud?**

Veel jonge mensen kennen het gevoel dat zij 'heel oud zijn'. Zij voelen zich niet zo jong als hun leeftijd op dit moment aangeeft, ook kennen zij het gevoel alsof ze van ergens ver vandaan zijn gekomen. In onze kringen horen we dan vaak, dat veel dingen die deze jonge mensen kor-

ter of langer geleden in het jeugdwerk van het rozenkruis gehoord hebben, zij eigenlijk al wisten. Maar ja, je bent even goed jong, en wat moet je nu doen met al die bijzondere verhalen en woorden? De waarheid ervan heb je herkend, en zij doet een voelbaar beroep op je. Maar het is soms ook een last die

je ervaart als lerende en werkende jonge mens. Bewaar het allemaal, leef er naar als je kunt, maar voor alles, leef als een vrij en blij mens die innerlijk weet dat er meer is dan het stoffelijke leven zonder meer, dat nu op je komt aanstormen.

ren langs de lijnen van de goddelijke gedachte waaruit zij eenmaal voortkwam; namelijk volgens een idee, een plan, dat voorzag in opgang, een voortgang en een uitbreiding van de goddelijke gedachte in haar eigen, oorspronkelijk scheppingsveld.

In de oude wijsheidsleringen wordt gesproken over goddelijke vonken, voortgebracht in het oer-scheppingsveld als 'het kleed van God'; ook wel de 'uitademing van de geest' genoemd. Deze goddelijke adem pulseert, als een oersubstantiële zonnwind ononderbroken door het al. Zonder deze pulserende beweging is het leven niet mogelijk.

Het leven is en blijft een spiegeling van deze goddelijke levensadem. 'Leven' is immers de oerbeweging in het al, de goddelijke levensadem van de zevengeest; de zeven formerende stralen die de kosmos gestalte gaven, en dat ononderbroken blijven doen. Zij vormen de zevenvoudige levensadem die de schepping beweegt en voortstuwt. Deze zeven oerstromen leiden het al en alles gestaag naar de vervulling van de goddelijke gedachte, die immers de gehele schepping doorstroomt.

**FLARDEN VAN HERINNERING** Proberen wij nu de samenhang van dit alles eens te overzien: Zevengeest en schepping zijn een; hoe ver het schepsel als microkosmos zich ook verwijderd van de oorspronkelijke idee van de al-geest, de zeven oerstromen voeren hem terug naar het punt van uitgang. Zoals de aarde een onderdeel is van de zeven-

voudige wereldkosmos, is de microkosmos eveneens een zevenvoudig stelsel van zeven in elkaar wentelende bollen. De kern ervan is eveneens zevenvoudig. Er wordt wel gesproken over de zevenbladige roos. Het zevenvoudige geestelijk lichaam van de geestesschool voegt die strevende microkosmoï samen als in een nieuwe kosmos, zich ononderbroken richtend op die heilige zevengeest.

Plaatsen wij dit inzicht, deze gnosis, die de geestesschool ons ter hand stelt, nu eens voor de geest. Dan kan het gebeuren dat er in ons hart spontaan een gevoel van vreugde oprijst. Roept de idee van het goddelijke verleden en de goddelijke toekomst die in ons sluimert niet een diep ontzag in ons op? En tegelijkertijd niet ook een diep verlangen?

Een verlangen vanuit het diepst van ons wezen, dat ons bereikt vanuit de verre oorsprong van de microkosmos. Als een weerspiegeling in ons hart van de microkosmische ziel, als de flarden van een herinnering aan de eonenlange zwerftocht.

**DE TWEE DIE TOT EEN WORDEN** Als we spreken over de mens zoals wij die kennen, dan zien we in werkelijkheid slechts een schaduwbeeld van de oorspronkelijke mens. Maar het beeld van het hogere wezen ligt nog altijd in de microkosmos verzonken, dus ook in ons, in de persoonlijkheidsmens, want het is verbonden met ons hart, met onze eigen levensbron.

Aldus zien we dat twee centra met elkaar verbonden zijn. Het residu van de oorspronkelijke



mens en het beeld ervan in de microkosmos. Deze twee zullen zich uiteindelijk verenigen tot één sprankelende kern van het oorspronkelijke leven. Uit dit samenvloeien van beide stromen vormt zich één heldere, zuivere stroming, waarin de diamant van het innerlijk zijn, zolang door aardse materie bedekt, weer zichtbaar wordt. De zuiverende stroom spoelt alle slijk weg, het Licht kan de parel bereiken en het wonderbare juweel gaat fonkelend stralen. De gnostieken spraken over de parel van onschatbare waarde; de oude rozenkruisers spraken over 'de schat van het wonderbare juweel.' Wij allen zijn de dragers van dit wonderbare juweel! Wat is nu het kenmerk van hen die dit juweel bezitten? Van hen, die dit innerlijke weten koesteren met al hun liefde? Zij zijn getekenden. Zij dragen het teken in zich van een voorbestemming. Zij zijn geroepen. Waarom noemt het rozenkruis dit juweel een kostbare schat? Omdat wanneer dit juweel wordt gevonden en vrijgemaakt wordt uit het grofstoffelijke leven, en in het Licht tot zijn

wonderbare glans gaat komen, zeven schitterende Lichtstralen erin weerkaatsen, en als uit een bron opspringen, opgewekt door de zeven stralen van de zevengeest.

Deze zeven vibraties brengen vervolgens in de zeven levensvelden van de microkosmos een reactie teweeg. Zij ontwaken en luiden de herschepping van de microkosmos in. In de symbolische taal van het rozenkruis zegt men dan: het zevenvoudige gods-atoom ontvouwt zich. De persoonlijkheid, de mens die zich daaraan wijdt, ondergaat een diepgaande verandering, een transfiguratie. Hij verandert geheel en al; en opgenomen in de ontwikkeling van de zevenvoudige microkosmos, die steeds vrijer en bewuster wordt, gaat hij op in het oorspronkelijke leven.

De rozenkruisers gaan er aldus van uit:

- er is een uiterlijke mens, een stofmens, een aarde-mens,
- en er is de innerlijke mens, de transparante ziel van de samengestelde microkosmos.

In het uiterlijke ligt het innerlijke verborgen. De innerlijke mens kan uit de uiterlijke mens ontstaan, als het ware ontwaken. Dat is het doel van onze existentie. Hoe diep verborgen ook... de schat, de parel, is aanwezig!

De innerlijke mens en de uiterlijke mens zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden; het is nu de tijd dat zij bewust samen verder kunnen gaan. Dat is mogelijk wanneer de uiterlijke mens zijn innerlijk als een tempel inricht, waarin het herscheppende Licht van de gnosis werkzaam kan zijn. Een nieuwe rijkdom, een schat, van weten en verlangen verbindt zich dan met beiden. Zij die zich daarvan bewust zijn, weten zich in de geestesschool geborgen als in het 'tehuis sancti spiritus', in het huis waar een, vrij makende geest heelmaking brengt. Zij banen zich daarin, met behulp van het zevenlicht, een weg tot de innerlijke essentie van het oorspronkelijke levensveld. Het uiterlijke lost op in het innerlijk zijn, en de volstreekte wedergeboorte wordt een feit. ☸